

JENNY HAN

UN ESTIU
sense tu

JENNY HAN

UN ESTIU
sense tu

Fanbooks

Títol original: *It's not summer without you*

© 2009, Jenny Han

© de la traducció: 2011, Montse Molist Forcada i Martí Mas i Fontcuberta

© d'aquesta edició: 2019, Edicions 62, S.A.

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: maig del 2019

ISBN: 978-84-17515-37-9

Dipòsit legal: B. 6.671-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

2 de juliol

Era un dia d'estiu calorós a Cousins. Estava estirada al costat de la piscina, amb una revista a la cara. La meva mare jugava al solitari al porxo i la Susannah era a dins, feinejant a la cuina. Segurament aviat sortiria amb un got de te i un llibre que em recomanaria llegir. Un de romàntic.

En Conrad, en Jeremiah i l'Steven havien passat tot el matí fent surf. La nit anterior hi havia hagut tempesta. Primer van tornar en Conrad i en Jeremiah. Els vaig sentir abans de veure'ls. Van pujar les escales rient perquè una onada especialment ferotge havia tret el banyador a l'Steven. En Conrad va venir cap a mi, em va alçar de la cara la revista suada i va somriure.

—Tens paraules a les galtes.

—Què diuen? —vaig preguntar, mirant-lo amb els ulls mig aclucats.

—No ho sé. Deixa-m'ho veure —va dir, ajupint-se al meu costat. Llavors em va examinar la cara amb el seu posat seriós de Conrad. Se'm va acostar i em va fer un petó, amb els llavis freds i salats del mar.

—Aneu a un hotel —va dir aleshores en Jeremiah, però jo sabia que feia broma. Em va picar l'ullet i, venint pel darrere, va aixecar en Conrad i el va tirar a la piscina—. Vine, Belly! —va cridar, després de tirar-se a l'aigua ell també.

I, per descomptat, també m'hi vaig tirar. L'aigua estava bé. Millor que bé. Com sempre, Cousins era l'únic lloc on volia ser.

—Escolta! Has sentit res del que acabo de dir?

Vaig obrir els ulls. La Taylor em feia espetegar els dits davant de la cara.

—Ho sento —vaig dir—. Què em deies?

No era a Cousins. En Conrad i jo no estàvem junts, i la Susannah era morta. Ja res no tornaria a ser el mateix. Feia (quants dies feia?, quants dies, exactament?) dos mesos que la Susannah s'havia mort i encara no m'ho podia creure. No em podia permetre de creure-m'ho. Quan es mor una persona que estimes, no sembla de debò. És com si li passés a algú altre. És la vida d'algú altre. Els conceptes abstractes no han estat mai el meu fort. Què vol dir, quan una persona se'n va de debò?

De vegades tancava els ulls i deia mentalment una vegada i una altra: «No és veritat, no és veritat, no és real». Allò no era la meva vida. Però sí que ho era; ara era la meva vida. La meva vida de després.

Era al jardí de la Marcy Yoo. Els nois feien el burro a la piscina i les noies estàvem estirades sobre tovalloles de platja, totes arrengrerades. Jo era amiga de la Marcy, però les altres, la Katie, l'Evelyn i aquelles noies, eren més amigues de la Taylor.

Ja estàvem a trenta graus, i tot just acabaven de tocar les dotze. Aquell dia faria calor. Jo estava estirada de panxa a terra, i notava que se m'acumulava la suor a la part baixa de l'esquena. El sol em començava a fer mal de cap. Només érem a dos de juliol i ja comptava els dies que faltaven perquè s'acabés l'estiu.

—T'he preguntat què et posaràs per anar a la festa d'en Justin —va repetir la Taylor. Havia posat les nostres tovalloles ben juntes, de manera que semblava que en tinguéssim una de grossa.

—No ho sé —vaig dir girant el cap per quedar de cara a ella. La Taylor tenia unes gotetes de suor al nas. Sempre començava a suar pel nas.

—Jo em posaré aquell vestit nou que vaig anar a comprar amb la meva mare a aquella botiga directa de fàbrica.

Vaig tornar a tancar els ulls. Com que portava ulleres de sol, la Taylor no podia veure si els tenia oberts o no.

—Quin vestit?

—Aquell de piquets que es lliga al voltant del coll. Tè'l vaig ensenyar fa només dos dies —va respondre la Taylor, i després va deixar anar un sospir d'impaciència.

—Ah, sí —vaig dir, però no me'n recordava, i sabia que la Taylor ho havia notat.

Vaig començar a dir una altra cosa, un compliment sobre el vestit, però de sobte vaig notar un alumini congelat contra el clatell. Vaig xisclar i vaig veure en Cory Wheeler ajupit al meu costat amb una Coca-Cola gotejant a la mà, rient pels descosits.

Em vaig incorporar i el vaig fulminar amb la mirada mentre m'eixugava el clatell. N'estava ben tipa, d'aquell dia. Me'n volia anar a casa.

—Què fots, Cory?!

Ell continuava rient, cosa que encara em feia empipar més.

—Ostres, mira que ets immadur.

—És que t'he vist molt acalorada —es va justificar—. Et volia refrescar.

Em vaig quedar amb la mà al clatell, sense respondre-li. Tenia la mandíbula molt tensa, i notava que les altres noies em miraven.

—Ho sento —va dir en Cory deixant de somriure—. Vols la Coca-Cola?

Vaig fer que no amb el cap i ell es va arronsar d'espatlles i se'n va tornar cap a la piscina. Vaig girar el cap i vaig veure

la Katie i l'Evelyn posant cara de «què li passa, a aquesta», i em va agafar vergonya. Ser antipàtica amb en Cory era com ser antipàtica amb un cadell de pastor alemany. No tenia ni cap ni peus. Ja massa tard, vaig intentar fer un contacte visual amb en Cory, però no em va mirar.

—Només era una broma, Belly —va dir la Taylor en veu baixa.

Em vaig tornar a estirar a la tovallola, aquest cop de panxa enlaire. Vaig inspirar fondo i vaig espirar a poc a poc. La música de l'iPod de la Marcy em feia venir mal de cap. Estava massa forta. I la veritat era que tenia set. Hauria d'haver acceptat la Coca-Cola d'en Cory.

La Taylor se'm va acostar, em va aixecar les ulleres de sol per veure'm els ulls i em va mirar fixament.

—Estàs enfadada?

—No, és que fa massa calor —vaig dir, eixugant-me la suor del front amb el braç.

—No t'enfadis. En Cory no pot evitar fer el burro davant teu. Li agrades.

—No li agrado —vaig replicar, mirant cap a una altra banda. Però una mica sí, que li agradava, i jo ho sabia. Però hauria preferit no agradar-li.

—Digues el que vulguis, però està penjat de tu. Trobo que li hauries de donar una oportunitat. Així no pensaries en qui tu ja saps.

Vaig girar el cap per no veure-la.

—I si et faig una trena per a la festa d'aquesta nit? Tè la puc fer al davant i agafar-te-la cap a un costat, com l'última vegada.

—D'acord.

—Què et posaràs?

—No ho sé.

—Doncs has d'estar guapa, perquè hi serà tothom —va dir la Taylor—. Vindrè d'hora a casa teva i així ens podem arreglar juntes.

En Justin Ettelbrick organitzava una gran festa d'aniversari cada u de juliol des que havíem començat la secundària. Al juliol jo ja era a Cousins Beach, i la meua ciutat, l'institut i els companys de classe em quedaven llunyíssim. No m'havia dolgut mai perdre'm la festa, ni quan la Taylor m'havia explicat que els pares d'en Justin havien llogat una màquina de fer cotó de sucre ni quan m'havia dit que havien fet uns grans focs artificials vora el llac a mitjanit.

Aquell era el primer estiu que seria a casa per la festa d'en Justin, i també el primer estiu que no aniria a Cousins. I allò sí que em sabia greu. Allò sí que em dolia. Em pensava que passaria tots els estius de la meua vida a Cousins. La casa d'estiueig era l'únic lloc on volia ser. L'únic lloc on volia ser sempre.

—Però vindràs, oi? —em va preguntar la Taylor.

—Sí. Ja et vaig dir que vindria.

La Taylor va arrufar el nas.

—Ja ho sé, però... —va començar, i se li va trencar la veu—. És igual.

Jo sabia que la Taylor volia que les coses tornessin a ser normals, com abans. Però no podrien ser mai com abans. Jo no tornaria a ser mai com abans. Temps enrere m'ho pensava. Em pensava que, si ho volia prou, si ho desitjava prou, tot sortiria com havia de sortir. Que era el destí, com deia la Susannah. Vaig desitjar tenir en Conrad a cada aniversari; cada estel fugaç, cada pestanya perduda, cada moneda llançada a una font estava dedicada al meu estimat. Em pensava que sempre seria així.

La Taylor volia que oblidés en Conrad, que l'esborrés de la ment i de la memòria. «Tothom ha de superar el primer

amor, és un ritu de pas», deia. Però en Conrad no era només el meu primer amor. No era un ritu de pas. Era molt més. Ell, en Jeremiah i la Susannah eren la meva família. En la meva memòria, ells tres sempre estarien entrelaçats, eternament vinculats. No n'hi podia haver un sense els altres dos.

Si oblidava en Conrad, si l'expulsava del meu cor, si feia com si no hi hagués estat mai, seria com fer-ho amb la Susannah. I això sí que no ho podia fer.